

Sygn. akt IV CSK 579/15

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku E. [...] Spółki Akcyjnej w G.
przy uczestnictwie M. B. i G. B.
o zasiedzenie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 31 marca 2015 r., sygn. akt IV Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od uczestników na rzecz wnioskodawcy kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestnicy postępowania M. B. i G. B. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 31 marca 2015 r. w sprawie z wniosku E. [...] Spółki Akcyjnej w G. o zasiedzenie służebności.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Skarżący wskazali, że w związku z niniejszą sprawą na tle przepisów art. 305¹ – 305⁴ k.c. budzi wiele kontrowersji i rozbieżności interpretacyjnych możliwość zasiedzenia służebności odpowiadającej służebności uregulowanej dopiero w tych przepisach, a także czy możliwe jest na gruncie obowiązujących przepisów stwierdzenia zasiedzenia służebności gruntowych odpowiadających w swej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorcy (a nie na rzecz właściciela nieruchomości władnącej), pomimo braku podstaw materialno-prawnych regulujących taką instytucję. Zdaniem skarżących, na tym tle powstało wiele rozbieżności i wątpliwości. Ponadto skarżący wskazali, że z uwagi na uchybienia Sądu drugiej instancji skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżący powinien w oddzielnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2012 r., I CSK 302/12, niepubl.; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/11, niepubl.).

Przyjmuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że jeżeli skarżący jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić z przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSCN 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Jak zostało też przyjęte w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia

15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Skarżący nie wykazali powołanych we wniosku przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie sprecyzowali zagadnienia prawnego, jedynie w sposób ogólny wskazali na kwestie związane z zasiedzeniem służebności i stwierdzeniem zasiedzenia służebności gruntowych odpowiadających służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa przesyłowego. Nie zostało także wyjaśnione w oddzielnym wywodzie prawnym, na czym polegają rozbieżności w orzecznictwie sądów, na które powołano się w skardze, m.in. co do oceny dobrej lub złej wiary posiadacza służebności, zwłaszcza że zagadnienie dotyczące możliwości zasiedzenia służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa przesyłowego przed dniem 3 sierpnia 2008 r. zostało dostatecznie wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m.in. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08, BSN z 2008, nr 10, s. 7; z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13; OSNC 2013, nr 12, poz. 139; oraz wyroki z dnia 22 lipca 2010 r., I CSK 606/09, niepubl.; z dnia 6 lutego 2013 r., V CZK 129/12, niepubl.; z dnia 18 września 2014 r., V CZK 553/13, niepubl.). Trzeba też uznać brak precyzyjnych i przekonujących argumentów, które mogłyby potwierdzać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł jak w sentencji pkt 2 na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 oraz § 7 pkt 3, § 12 ust 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490. zm.: Dz.U. z 2015 r. poz. 617).

